12de Jaargang — Curacao den 12n October 1895 — N° 165

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50 voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

E Courant oki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un annucio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

AFVALLIGEN

Eene godvruchtige lezing en ijverige studie der H. Schrift en vooral der H. Evangeliën voedt en versterkt de innige overtuiging, welke het Geloof aan zijn belijders mededeelt. Daarom gebiedt onze Moeder de H. Kerk op Zon-en Feestdagen, op de quatertemperdagen en in de veertigdaagsche vasten de voorlezing van het H. Evangelie onder het sacrificie der Misse. Daarom ook hebben de Pausen en Bisschoppen der Kerk altijd aangedrongen op de overweging der H. Schrift.

De machtige stem van den grijzen Leo, welke nimmer vernomen wordt of verstand en hart ontvangen een weldadigen indruk, klonk nog onlangs over de Katholieke wereld om die aloude aansporing te hernieuwen, en, zoowel in ons Vaderland als daarbuiten, verwekte zij reeds heugelijke daden.

Aan het waakzaam oog des H. Vaders, zoo scherp en doordringend, waar de behoeften en nooden zijner kudde voorziening eischen, kon het niet ontgaan, hoe veel en groot gevaar den Katholiek bedreigt door de algemeene verspreiding van sommige werken der moderne Schriftverklaarders, wien het geenszins aan menschelijke wetenschap en scherpzinnigheid, maar wien de eenige veilige grondslag aller Schriftuuruitlegging ontbreekt, de Godsgave des Geloofs namelijk.

In hen is wederom een bent van Schriftgeleerden opgestaan, die evenals hun vóórbeelden van weleer den Christus bestrijden uit de onwraakbare getuigenissen aangaande den Christus. Immers zij beroepen zich op de Schriften om den Zone Gods Zijn Godschap en bijgevolg der Kerk hare goddelijke instelling en zending te ontzeggen. Hun streven is gericht op de vernietiging van het Christendom.

Het staat vast, dat die poging in haar algemeene strekking schipbreuk zal lijden, gelijk de Schriftgeleerden van den ouden tijd de wereldheerschappij van Jezus van Nazareth niet konden verijdelen. Maar wisten dezen nochtans den dood des Heilands te bewerken, hunne navolgers in onze eeuw gelijken hun ook te dezen opzichte: zij doen den Christus als opnieuw sterven op het Kruis der schande, zoo dikwijls zij eene ziel sluiten voor Zijnen onmiddellijken, heiligenden invloed. Wat toch gebeurt?

Geprikkeld door een heillooze nieuwsgierigheid, waaraan zich niet zelden eene zotte ijdelheid paart om in de oogen van anderen belezen te schijnen, worden de verderfelijke boeken der ongeloovige auteurs ter hand genomen en gelezen door personen, oppervlakkig ontwikkeld en onbedreven in denken en redeneeren, maar die een hoogen dunk van zich zelven koesteren, terwijl zij de werken der Katholieke geleerden niet eens bij name kennen. De ongeloovige schrijvers nu beschikken gewoonlijk over eene kunstmatige en bloemrijke wijze van voorstelling, over een vernuftige, *ofschoon willekeurige en onware* schikking en verbinding der feiten, waardoor de zinnelijke mensch getroffen, geboeid, ja betooverd wordt. Van lieverlede geraakt de onbehoedzame en onnadenkende lezer onder den invloed hunner ideeën en, voordat men ook maar een enkele maal zelfstandig heeft gewikt en gewogen, zonder kennis te dragen van het licht, dat reeds eeuwen geleden over duistere of moeilijke plaatsen is verspreid, en bovenal zonder tot de Bron van alle Licht en Waarheid een nederige bede te hebben opgezonden, geraakt men verstrikt en verward in de zoo loos uitgezette netten van twijfel en ongeloof. De nevel der begeerlijkheid, welke zoo gemakkelijk de oogen van den menschelijken geest betrekt, bevordert niet weinig dezen rampzaligen uitslag.

En zoo wordt helaas eene soort van afvalligen geteeld, waaruit de vrijmetselarij en het atheïsme, indien men deze in den grond kan onderscheiden, hun ijverigste leden aanwerven. Opmerkelijk is het immers, hoe deze verloopen Katholieken bijna alle ongeloovigen overvleugelen in vijandschap en haat tegen onze Moeder de H. Kerk. Of ziet men niet, dat in Katholieke landen, zoo deze menschen er het bestuur uitmaken, de strijd tegen de Kerk het in geslepenheid en felheid verre wint van de tegenwerking in andere, waar de meerderheid, buiten het Katholiek Geloof geboren, dikwijls te goeder trouw uit de kracht van diep gewortelde vooroordeelen dien strijd aanbindt?

Het geschiedt nog als vanouds: de sluwe haat van Juliaan den Apostaat is erger, dan de ruwheid der heidensche keizers.

De reden van het verschijnsel is nochtans gemakkelijk te achterhalen.

Deze afvalligen hebben de eenige rotsvaste overtuiging welke in deze wereld mogelijk is, n. m. l. die welke steunt op een erkend en onwraakbaar bewezen Goddelijk Gezag roekeloos prijs gegeven en worden thans gedurig geschud en geslingerd op den wispelturigen stroom der menschelijke meeningen welke elkander sedert alle eeuwen tegenspreken en bestrijden.

(Hieruit volgt, het zij terloops opgemerkt, voor elk in God geloovend gemoed de noodzakelijkheid eener Goddelijke Openbaring.)

In plaats van hierin eene vermaning te zien, om hen terug te voeren naar het ontvluchte Vaderhuis, dat liefderijk voor hen geopend blijft, — in plaats van nu waarlijk objectief en onafhankelijk te denken en te redeneeren, blijven zij met beklagenswaardige verblindheid zich vastklemmen aan het drijfhout der „vrije" gedachte en zoo wordt de verheven ruste des Geloofs, dat zij verworpen hebben, maar welke zij zich voortdurend herinneren, een prikkel van verbittering tegen Haar welke als Schatbewaarster van den vrede op aarde is verkozen en tegen haar trouw gebleven Zonen, hunne broeders van weleer, wien zij het bezit van den kostbaren Schat des Geloofs schijnen te misgunnen, gelijk bij het begin der geschiedenis van het menschdom de zegeningen des Hemels van welke Kain zich door eigen schuld beroofd zag, de oorzaak werden van zijnen haat tegen Abel.

Vandaar dan dat deze Hosanna-roepers van gisteren, heden het luidst schreeuwen: "Kruisigt hem! kruisigt hem!"

Zelf treurige voorbeelden van averechtsche verlichting en vrijheid, liggen evenwel de namen dezer twee heerlijke goederen der menschheid in hunnen mond bestorven en die woorden, bij hen holle klanken geworden, wanen zij in kinderachtige onnoozelheid vernielende wapenen tegen de Roomsche Kerk, ofschoon het eenvoudig feit, dat ten allen tijde zoovele geleerde en aanzienlijke mannen oprechte Katholieken waren en blijven reeds voldoende is, om ieder verstandig mensch te doen inzien, dat deze fanatiek gezwaaide wapenen tooneelzwaarden zijn van verzilverd bordpapier, dat wel blinkt maar niet snijdt.

Zij willen niet bevroeden, dat zij uit Gods vollen dag tot beneden de aarde gezonken zijn, in de mijngangen van een menschelijk systeem en zegenen en prijzen nu uitbundig de mijnlamp, welke ongetwijfeld eenige verlichting geeft, maar welker flauw en weifelend schijnsel nooit eene wedergade kan worden van het licht der schoone zon aan den Hemel, voor allen zichtbaar, ofschoon zij ook voor den grootsten denker en geleerde, hare geheimen en verborgenheden bevat.

Het zou wel wonder zijn, indien men op het tooneel van den hedendaagschen strijd tegen de Kerk, tusschen de Schriftgeleerden en hun volgelingen niet de hatelijke figuur zag rondsluipen van Judas Iscarioth.

Wij hebben met dezen naam het prototype aangeduid van een geheel ander en nameloos lager soort afvalligen.

Gelijk de braafste burgerlijke maatschappij nu en dan personen uit haar hoogste standen omlaag ziet tuimelen in de diepte der eerloosheid, zoo stort zich ook somwijlen een meineedig priester van den verheven top zijner sacramen-

---

FUILLETON

Un Wega terribel.

„Anto bo kier bisa, koe bo ta larga nan hunga schaak?

„Si. I pakiko no? Algun di e pobercitonan ta hunga masjar bon, i mas koe nan ta loco, mi a mira nan hunga di bez en cuando. manera lo mi no por."

„Nan ta hunga e wega sin haci un of otro cos koe ta munstra koe nan ta loco.

„O, sí. Mi mes a hunga coe un i el a gana mi.

Ta di comprendé koe un momentoe nan ta hunga lihé, otro ora poco poco, pero semper nan ta hunga, manera nan tabatin toer nan sintir.

„Ta stranjo!"

„Si. Mi tin un jonkman aki, koe a bira loco pasobra el a hunga e wega muchoe. Esai a bira pa e un pasion, dia i anoche el a hunga; te nan a serele. Awor mi no ta largele mira mes un cos koe ta sirbi pa hunga schaak, pasobra el ta bira furioso ora el ta mira tal cos. Di bez en cuando el ta sinta cuater ora largoe haci manera el ta hunga. El ta hunga basta bon, pero mi no ta kere, koe e por domina su mes asina i caba un wega.

E persona koe tabata converza asina tabata dokter Chorley, director di un edificio pa hende loco, i ami. Mi tabata pa un dos tres dia cerca djele i nos a pasa es anoche coe un wega di schaak.

Un poco despues el a jama mi bon anoche i a bai droemi, mientra mi a keda aja pa scirbi algun carta.

Mi a cende un sigar i a coeminza scirbi.

Un cuarto di un ora asina mi por a sinta scirbi ora mi tabata tende porta habri, i un hende a drenta.

Mi a hisa cabez. No por ta ningun otro koe dokter Chorley mi a corda promer—pero mi a mira un homber drenta koe nunca mi a mira.

"O!" asina mi a corda, lo ta un di otro dokternan koe mi no ta conoce ainda, pero con toer esai mi tabata admira, koe mi mei di anoche, mientra toer hende den e cas tabata na sonjo, un otro hende por a drenta den camber di dokter, pasobra promer koe el a bai droemi el a bisa mi, koe toer otro tabata droemi caba.

Ta di comprende, koe mi a warda un momentoe pa tende pa kiko el a bini asina laat den es camber, pero corda, com mi tabata admira, ora mi a mirele para ketoe ketoe, sin papia nada, mirando mi den mi cara.

"Kende koe ta," mi a corda, "e ta un homber basta stranjo, kiko el kier aki?" i pa mi sabi esai mi dici:

"Mi....no ta comprende....kiko...!"

"Bo sâ hunga schaak?" el a bisa sin larga mi caba papia, mientra el a sigi mira mi den mi cara.

Esai tabata basta stranjo, pero ora mi a mirele mas bon, ora mi a weita su cara bleek i su wowo lombra mi a comprence; e homber tabata loco.

Mi mester bisa koe mi no sâ bira nervioso lihé, pero mi mester bisa tambe, koe awor mi tabata sinti manera nan a tira ys ariba mi lomba, cordando di ta huntoe coe un hende loco, meimei di anoche.

I es koe mi a corda tabata verdad. Sin kita su wowo for di mi e tabata bai cerca un mesa a cohe un revolver, koe e director a larga aja i mi tabata sabi sigur koe e revolver tabata cargá.

Ai, pakiko mi no a corda ariba djele! kiko mi por a haci? Si mi kier a bringa coe nele of grita auxilio e revolver lo caba coe mi,

Mi coerazon tabata bati di ansia, cordando di moeri na tal manera, kiko lo mi a haci. Di mejor cos ta di papia coe ne pa gana tempoe, podice criarnan lo mira koe el no tai mas i lo bini buskele.

E cordamentoe a drecha mi un poco i mi a coeminza papia, ora e dici di nobo:

"Bo sâ hunga schaak?"

E pregunta a haci mi bon, si mi ta bai hunga coe ne, asina mi a corda, anto mi ta gana tempoe, lo mi hunga poco poco. Larga nos mira. Mi dici anto:

"Si, mi sâ hunga schaak, Señor tin gustoe hunga un wega coe mi?"

Sin responde el a bai sinta i a munstra mi di haci mes cos, el a pone e revolver banda di djele mientras el a keda tenele coe su manoe drechoe.

Ora nos tabata klaar pa coeminza hunga, e dici coe un harimentoe diabolica: "Lo bo hunga pa bo bida! Si mi ta gana, mi ta tira bo mata; pero si mi ta perde, mi ta mata mi mes!" Bisando esai el a bai ristra su revolver pa mira si e tabata bon cargá.

Mi lezadornan lo comprende com mi tabata sinti, ora mi a tende e laatste palabra! Ki estado terribel! Mei mei di anochi, mi mester hunga schaak coe un hende loco i sobra di esai un di nos dos lo perde su bida.

Kende lo no hera di bez en cuando den wega di schaak, i mas koe mi tabata sà hunga basta bon, kende por bisa koe lo mi no hera, kordando den ki estado nervioso mi tabata! Cientoe kordamentoe a pasa den mi cabez!

E loco por caba un wega? I si e por esai, anto lo mi por a defende mi curpa te ora otronan ta bini pa juda mi? I corda mes koe lo mi ganele, mi ta sigur anto koe mi bida no ta na peligro! I si e kier mata e mes, mi no ta obligar di haci toer kiko mi por, pa no socede tal cos?

(E ta sigi)

teele bediening in den afgrond der geloofsverzaking.

Bij dezen afvallige is geen sprake van misleiding in passieven zin. Hij is het geïncarneerde bedrog bij uitstek. Noch Jezus van Nazareth, noch de Schriftgeleerden trekken hem aan. Deze verpersoonlijking van een tot den laagsten trap gezonken egoïsme kent geen ander doel dan zich zelf, geen andere beweegreden dan zich zelf, geen anderen lust dan zich zelf.

Na de hoogste idealen, die werkelijkheid zijn in God, te hebben bezoedeld met het slijk zijner begeerlijkheid, zijn zij hem ontvloden en overgelaten aan de zwaartekracht eener onbeteugelde aardschgezindheid, was de val natuurlijk, onvermijdelijk.

De eerste Judas wordt ons door de Christelijke traditie voorgesteld met een onzalig vuur in de gluipende oogen, een rossen weerschijn over baard en hoofdhaar werpende. Het dichtende en beeldende Christenvolk verzinnelijkte aldus de sprekende trekken van het karakter des gevallen Apostels: de valschheid en de passie.

Aan deze trekken zal men tot den jongsten dag het geslacht Iscarioth herkennen.

De zelfzuchtige vraag, waarmede zij bij de Schriftgeleerden aankloppen zal altijd luiden: "Wat wilt gij lieden mij geven?"

De eisch kan naar de verscheidenheid der menschelijke hartstochten verschillen, maar er is er altijd eene in het eerlooze spel.

De dertig zilverlingen nemen verschillende vormen aan: tot den laatsten worden zij echter uitgeteld, vóór het verraderlijke "*Ave Rabbi!*" over de valsche lippen komt. En— dit schijnt het noodlot der misdaad—boven het geraas, waarmede de ruwe trawanten der Schriftgeleerden op Judas' afscheidsgroet aan zijn Meester invallen, klinkt de beschamende klank der gewilde geldstukken.

De andere trek is niet minder sprekend. Het teeken des verraads blijft de vriendschapskus.

Deze afvalligen veinzen altijd eerbied en liefde voor den Zoon des menschen, dien zij opnieuw overleveren. Met fluweelen woorden betuigen zij hunne aanhankelijkheid.

"Och arme, zij hebben hem zoo lang gezocht; men hield Hem vóór hun zoekend hart verborgen in een bosch van mythen en bijgeloof. Men had Hem door valsche beschrijvingen onkenbaar gemaakt. In een goddelijken glans hadden onwetende lieden Hem gehuld. Men weerhield hen in pijnlijke gevangenschap door dikke en grijze muren van allerlei wetten en geboden. Maar nu zij Hem eindelijk gevonden hebben, kunnen zij niet weerstaan aan den drang van hun liefderijk gemoed om Hem te toonen gelijk Hij is aan hunne vrienden, aan geheel de wereld."

Dit is de echte taal der Judassen. Iedere volzin schuifelt, ieder woord sijfelt.

Het geslacht is onverbasterd gebleven. Alleen de onbeschaamdheid schijnt grooter geworden. Ten minste het Evangelie vermeldt niet dat de stamvader zijn snoode begroeting deed vergezeld gaan van het gerammel der zilverstukken. Die van den huidigen dag, wetende dat het loon des verraads toch niet te verbergen valt, stellen het voor als een prijs aan het vinden van den Christus verbonden. Of zij bezwadderen de eer der trouw gebleven Apostelen om aan de Judaspenningen den schijn van een losgeld te geven.

Zelfs de generatie Iscarioth ontsnapt niet aan de algemeene ontwikkelingswet!

Misschien beklaagt zich een Lezer, dat wij beter het zwijgen hadden gedaan tot een voor een Katholiek gemoed zoo pijnlijke zaak als een trouweloos verraad, dat het laagst denkbare is, omdat het aan het allerhoogste gepleegd wordt.

Inderdaad wij zouden den Lezer de afdaling tot deze laagten en laagheden bespaard hebben, ware het niet, dat onze eeuw aan de valsche verlichting van deze persoonlijkheden zooveel goedkoop Bengaalsch vuur besteedde, waardoor zij pronken met een geleenden gloed, die ook wel bedrog is, maar een aantrekkelijk, hetwelk licht tot handgeklap en toejuiching verlokt.

Hebben wij het niet beleefd, dat de heftige vijanden der Kerk te Rome een schandelijk tooneelstuk opvoerden, waarin de gevallen Apostel werd verheerlijkt, wiens snoode handelwijze het lijden van Gods Zoon zoo nameloos verzwaarde? (1)

Een goed werk achtten wij het dus Judas te vertoonen in het licht des Geloofs, waarin alleen zijn echte gedaante, weerzinwekkend tot walgens toe, kan gekend worden.

Er kan ons tevens uit blijken, hoe de H. Kerk, in haar bestaan steeds bestreden, voortdurend het leven van haren Goddelijk Stichter in zich uitdrukt en dat zelfs de ergenissen in de Kerk eene schitterende bevestiging en versterking opleveren voor het Geloof van den Katholiek, die de H. Schriften in den geest der waarheid overweegt.

(1) Men merke op, dat door deze schanddaad, die onzen H. Vader en de H. Kerk moest treffen van onverdachte zijde een niet bedoeld getuigenis gebracht werd voor de nauwe eenheid van Christus met de H. Kerk. Ook kan men er uit leeren, dat, inzooverre zij ten doel had het geslacht der Judassen te vermenigvuldigen, het getal dezer verraders te dun gezaaid blijft, om de vinnige vijanden der Kerk tot tevredenheid te stemmen.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Den 30n. September j. l. overleed, op het pensionaat Welgelegen der Eerw. Sœurs Franciscanessen, de Eerw. Sœur Mecheline (Jacoba Francisca Schouten) die zich sedert 30 Juli 1863 in ons midden bevond en haar beste krachten dertig jaren lang besteedde aan de opvoeding en het onderwijs der Katholieke jeugd.

Sœur Mecheline was 1 Maart 1834 te Nieuwer-Amstel geboren en den 7 Januari 1855 in de bloeiende en vruchtdragende Congregatie van Roosendaal getreden.

In verschillende parochie's onzer missie zal men zich nog lang in een dankbaar gebed de goede Meesteresse herinneren, die daar met liefde en ijver werkzaam bleef, tot klimaat, arbeid en jaren hare krachten gebroken hadden.

Hoe gering en onbeduidend zullen de Bruid thans de offers toeschijnen, haren Bruidegom gebracht, nu zij uit Zijne handen, gelijk wij met reden vast vertrouwen, de kroon des levens heeft ontvangen.

— Eveneens ontsliep jl. Dinsdag in het R. K. Gasthuis de eerwaarde Zuster Hedwigis (Anna Johanna Maria Jansen) na hier slechts twee jaar in dienst der zieken en ongelukkigen te hebben gesleten.

Zuster Hedwigis aanschouwde het levenslicht te Amsterdam den 7 Februari 1856 en trad eerst op vier en dertigjarigen leeftijd in de Congregatie der Gasthuiszusters te Breda.

De Heer des wijngaards, die aan de werklieden der laatste ure geen minder loon voorbehoudt, dan aan hen die de hitte des vollen dags hebben doorstaan, riep haar van den voet zijns Kruises tot Zijne glorie. Hij zal er ook in voorzien, zoo deze vroegtijdige dood een offer moet heeten voor de bewonderenswaardige Congregatie der Gasthuiszusters.

Bij Koninklijk besluit is de op Curaçao gedetacheerde 2e. luitenant N. van Wingen benoemd tot 1e. luit.

Bij Gouvernements beschikking dd. 2 dezer maand N°. 590 is de Heer Mr. P. F. de Haseth Evertsz, lid van het Hof van Justitie in deze kolonie, voor de volgende twee jaren van en met den 17n. dezer maand tot en met den 16 October 1897, benoemd tot Rechter-Commissaris, belast met de instructie van strafzaken bij voormeld Hof.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Cathrin Pane, Osbaldo Faneijte, Esther de Marchena, Eloi Fernández Régulo March 2, G. Luria, Gottfried Daggerid, Filomena, Quevedo, Teodoro Wederfoort, Antonio Beirute, Luis Felipe Rivas, Silvinia Aguilera, Abelino Reijers.

Niet voor bestelling vatbaar: een ongefrankeerd drukwerk geadresseerd aan: Moris Myerston — Pte.

BUITENLAND.

Rome. — De correspondent van de *Soleil* verneemt 18 Sept. uit goede bron, dat alle vertegenwoordigers der mogendheden bij het Quirinaal besloten hebben geen deel te nemen aan de officieele feesten op 20 September. De Italiaansche regeering, verwittigd van dit besluit, zal bijgevolg geen invitaties zenden. Bijna alle regeeringen onderhouden met den Paus hartelijke betrekkingen; het zou natuurlijk zijn, dat zij zich niet bij deze beleediging willen aansluiten. Een harde les voor Italië. Men schijnt dat échec voorzien te hebben en om nu toch maar veel volk naar Rome te lokken, worden er allerhande congressen georganiseerd: congressen van oud-militairen, van schoolmeesters, van kappers, barbiers, hoedenmakers enz. schietwedstrijden worden gehouden en vermakelijkheden van allerlei aard. En om het den deelnemers maar lekker te maken, verlaagt men de spoorwegtarieven voor hen tot zelfs met 75 pCt. Dat de regeering bij een toevloed van zulk volk niet bijster gerust is, blijkt daaruit, dat vele regimenten soldaten naar Rome gezonden worden en de politie verdriedubbeld wordt.

— De Italiaansche bladen melden, dd. 18 Sept., dat de Oostenrijksche, Russische en Spaansche gezanten de uitnoodiging tot het bijwonen der feestelijkheden van 20 September van de hand hebben gewezen.

Italie. — Koning Umberto heeft 2000 lire beschikbaar gesteld voor de oprichting van een gedenkteeken, te plaatsen aan de bres bij de Porte Pia, waardoor de Italiaansche troepen in 1870 Rome binnentrokken.

— Er is een brochure verschenen welke duidelijk in het licht doet komen hoezeer Italië zich geruïneerd heeft door de overweldiging van Rome. Graaf Soderini is de schrijver; met sprekende cijfers toont hij den nationalen achteruitgang aan. In de jaren 1885-93 overtroffen de uitgaven met 431 millioen de inkomsten. De nationale schuld, welke in 1863 drie milliard 240 millioen bedroeg, bereikte in de jaren 1892-93 het cijfer van 14 millard 50 millioen, waarbij nog gevoegd kon worden 1 milliard 269 millioen provinciale schuld en 929,388,583 lire vlottende schuld. Als men zulke cijfers ziet en bedenkt dat op vele plaatsen van 45½ tot 60 pCt. van het inkomen aan belastingen moet betaald worden, dan vraagt men zich af waar het heen moet met zulk een rampzalig land, dat geheel zijn volk ruïneert omdat het geen herstel wil doen van het onrecht den Plaatsbekleeder van Christus aangedaan, door den roof der Kerkelijke Staten.

Frankrijk. — De Aartsbisschop van Lyon, die aan den H. Vader een verslag had gezonden van de handelingen van het congres van Katholieke rechtsgeleerden mocht van de hand van Kardinaal Rampolla een schrijven ontvangen, tot het voorgenomen verweer tegen de wet op de overgangsrechten, waarin het volgende voorkomt: „Wat betreft uwe uitvoerige inlichtingen, behoef ik niet aan uwe Doorl. Hoogw. te zeggen, dat de H. Stoel aan de oversten der religieuze congregatiën volle vrijheid laat om een gedragslijn aan te nemen, die zij het meest passend vinden voor de verdediging harer rechten tegenover de wet van den 16 April."

— Lourdes biedt op dit oogenblik een bewonderingswaardig schouwspel. Meer dan dertien duizend pelgrims verdringen zich om de grot, terwijl meer dan duizend zieken daar genezing verwachten. De Fransche bladen geven een lijst van een aantal dames uit de hoogste kringen, die zich iedr jaar vrijwillig aan de ziekenverpleging komen wijden. Wij deelen slechts een paar bekende historische namen er van mee ten bewijze hoe de geest van christelijke liefde, nog levendig is onder de Fransche aristocratie. In het hospitaal van O. L. Vr. van Zeven Smarten bevinden zich een Prinses van Croy, de gravinnen de Rochachouart, Malherbe, Castelbajac, Toulouse-Tautrec e. a., de markiezinnen Souffren, Pallavicini, de baronessen de Fournas, de Malet en Mevrouw de Mirbel, terwijl nog een groot aantal jonge dames van de beste families zich voor de verpleging der arme zieken hebben laten inschrijven. De dienst is uitmuntend geregeld; er zijn op dit oogenblik te Lourdes 76 dokters, waaronder verschillende professoren. In tegenwoordigheid van deze heeren worden de genezingen geconstateerd.

— Het bureau van Armzorg in Frankrijk heeft een maatregel genomen, die, volgens de *Liberté*, het bewijs levert dat ook dit college er niet tegen opziet telkens nieuwe aanslagen te plegen op vrijheid van geweten. Volgens deze nieuwe administratieve bepaling zijn degenen bij wie door het Bureau kinderen worden uitbesteed, verplicht dezen te zenden naar de openbare, d. i. godsdienstlooze scholen, en moeten alle bij hen inwonende kinderen, die tot nog toe de religieuze scholen, bezochten, deze verlaten en op de openbare scholen worden overgeplaatst. Weigeren de verzorgers der kinderen hieraan te voldoen, dan moeten de agenten zorg dragen, dat zij worden toevertrouwd aan anderen, die zich daarvan geen gewetenszaak maken. Deze maatregel is reeds overal toegepast. Wel heeft de geestelijkheid zich er krachtig tegen verzet, maar bij de houders van zulke uitbestedelingen woog eveneens overal het eigenbelang zwaarder dan het geweten en de kinderen zijn thans allen overgeleverd aan het godsdientlooze onderwijs! De *Liberté* merkt terecht op, dat men moet opklimmen tot de tijden van Juliaan den Afvallige om van dergelijke maatregelen de wederga te vinden.

— Een aangrijpend ongeval heeft te Brussel plaats gevonden. Toen daar Zondag 15 Sept. de bekende luchtreiziger Toulet, die reeds 300, voor een deel zeer avontuurlijke, tochten door het luchtruim achter den rug heeft, andermaal, door drie passagiers vergezeld, was opgestegen, is in de nabijheid van Hall de ballon gebarsten, met het treurig gevolg, dat de vier reizigers van eene aanmerkelijke hoogte nederstortten en allen werden verpletterd. De *Indépendance Belge* geeft de volgende bijzonderheden: Zondag-morgen om half-tien steeg de ballon te Brussel op van een plein in de nabijheid van het Hôtel de la Verrerie. In het schuitje bevonden zich, behalve de luchtreiziger, twee Brusselsche winkeliers, de heeren Delvaux en Mazoy, en een Engelschman, Crokes genaamd. In den beginne ging alles goed. De ballon steeg zonder ongevallen op en werd door den wind in zuidwestelijke richting gedreven. Om 11 uur bereikten de reizigers Eschenbeek. Toen barstte plotseling de ballon, in de nabijheid van een molen. Een paar boeren, die in de buurt waren, verzekeren, dat het gas in brand geraakte. Zij hoorden een slag alsof er een kanon werd afgeschoten. Het schuitje daalde plotseling in duizelingwekkende vaart. Een der reizigers sprong er uit en werd verpletterd. Hetzelfde lot trof ook de anderen, die waren blijven zitten. Zoo hevig was de schok, dat het schuitje diep in den grond doordrong. Auguste Toulet was 42 jaren oud en bekend door zijne vermetelheid. Vandaar dat hij den bijnaam van „casse-cou" had gekregen. De verminkte lijken zijn naar het ziekenhuis te Hall vervoerd.

Duitschland. — Als protest tegen de viering van den 20 September zal den Zondag daarop in alle Keulsche kerken eene bidstonde ter intentie van den Paus gehouden worden, terwijl in den dom 's avonds ook gepreekt wordt en onmiddellijk daarop eene protestmeeting in de groote zaal der „*Burgergesellschaft*" wordt gehouden. De bisschop van Munster heeft te dezer zake een herderlijk schrijven uitgevaardigd, dat Zondag, in alle kerken van zijn diocees van den preekstoel werd voorgelezen.

Engeland. — Dank aan de historische critiek en ook aan den achteruitgang van de sekten het welk 't vrije onderzoek tot leuze nemende, het vrije onderzoek altoos

veroordeelden en verboden wanneer het leidde tot de ware kennis van het katholiek Geloof, zijn in de laatste jarental van vooroordeelen verdwenen, bijzonderlijk wel aangaande de kloosterorden.

Men herinnert zich de met gloed geschreven bladzijden van den protestant Macaulay aangaande de Orde der Jezuïeten en hare zegenrijke werking, het niet minder vleiende getuigenis van den onkatholieken Groninger professor Blok en nu komt een schrijver in de jongste aflevering van de *Quarterly Review*, het orgaan van de ouderwetsche orthodoxie der Anglicaansche kerk, terwijl hij resumeert wat dr. Gasquet heeft geschreven over de kloosterorden ten tijde van koning Hendrik VIII, dr. Kitchin over het groote Benedictijner convent van St. Swithun en mr. Hunt in zijn "*Account of the Priory of St. Peter and St. Paul, Bath*" tot het volgende algemeen overzicht, dat van rechtzinnig protestantsche zijde komende (Macaulay en Blok behooren, gelijk men weet, niet tot de orthodoxen) zeer merkwaardig luidt:

In het begin der middeleeuwen en natuurlijk ook later, waren het de monniken die aan Europa leerden den landbouw te beoefenen en in eere te houden en tot aan de dagen waarin hunne stichtingen verwoest werden, behoorden zij tot de bekwaamste landbouwers en de meest beminde landheeren.

Wat den koophandel betreft, kan men gerust zeggen dat de monniken de wegbereiders zijn geweest voor den modernen wereldhandel. Van heinde en verre, vooral wel uit het buitenland kwamen koopers toegestroomd naar de groote te Winchester door de kloosterlingen op touw gezette jaarmarkt, waar juweelen, wijnen en specerijen in alle soort te bekomen waren naar allemans gading. In het begin der 14e eeuw waren er in Engeland niet minder dan 180 religieuse gestichten, die de Vlaamsche en Florentijnsche markten van wollen goederen voorzagen en op die wijze den Engelschen handel brachten tot een vooruitgang die zich later gemakkelijk heeft kunnen handhaven.

In letteren en kunst zijn zij niet minder somwijlen, naast de seculiere geestelijkheid, de eenigen geweest, welke de beschaving op dit gebied hebben gered en behoed in tijden, toen ridders en vorsten er groot opgingen niet te kunnen lezen of schrijven.

Gedurende de middeleeuwen waren de Benedictijnen en andere kloosterlingen—het is de orthodoxe protestantsche *Quarterly Review* die hier aan het woord is—niet alleen de Mecena's, de beschermheeren van architectuur, schilder- en beeldhouwkunst muziek en kunstnijverheid, doch uit hunne rangen kwamen de meeste kunstenaars voort. De statige, magnifique kerken en abdijen, de prachtige bibliotheken en andere gebouwen die in het rond verrezen, werden meestal naar de ontwerpen en onder de directie van monniken uitgevoerd. Heerlijke gewrochten van bouwkunst, gelijk de Kapel der Koningen te Kambridge, de Groote Toren te Gloucester en de Onze Lieve Vrouwe Kapel aldaar, de unieke klokkentoren te Evesham, allen gebouwd in de 16. eeuw en door monniken, getuigen dat hand en hoofd der religieusen in de dagen, toen de Reformatie uitbrak, nog even vernuftig en vaardig waren als in de eerste middeleeuwen.

Aan bijna elk klooster was een *scriptorium* of schrijfkamer verbonden ten gebruike van hen die de oude manuscripten vermenigvuldigden. Menige artistieke monnik bracht daar het grootste gedeelte van zijn leven door met het overschrijven van een enkelen belangrijken codex, den tekst illustreerende of illumineerende gelijk zij het noemden, met die fijne, in-mooie en schitterende vignetten en beginletters die zulke pagina's zoo kostelijk maken als ware de inhoud in diamant gegrift.

Slechts één bezwaar van aanbelang heeft bedoelde schrijver tegen den werkkring der monniken, namelijk dit, dat zij zich vooral toelegden op persoonlijke heiligheid, gelijk hij het noemt, op het zalig worden hiernamaals.

Wij wenschen alleen op te merken dat wanneer de wereld vervuld ware van lieden, op de eerste plaats zich beijverende voor zelfvolmaking in christelijken geest en die dan tevens gelijk de schrijver getuigt "onschatbare diensten bewezen aan den godsdienst, de kunst, de letteren en aan bijna alles wat het leven schoon en begeerlijk maakt in edelen zin", deze aarde vrijwel een paradijs zou wezen.

Zwitserland.— Een gletscher ongeluk wordt uit de Zwitsersche Alpen bericht. Een gedeelte van den Attel-gletscher is neergestort, en groote ijsblokken verstoppen de Gemmi-pas, waardoor de weg van het Koude-dal naar het Leukerbad (Louèche-les-Bains) loopt. 10 herders en 300 stuks vee werden gedood en een aantal hutten werden vernield.

Oostenrijk-Hongarije. — Keizer Frans Jozef heeft nu aan Graaf Badini, stadhouder van Galicië, de vorming van een Ministerie opgedragen, ter vervanging van het slechts tijdelijk fungeerende Kabinet Kielsmansegg. De Graaf heeft het mandaat aangenomen en moet zelfs reeds grootendeels met zijn taak zijn gereed gekomen. Eerst begin October evenwel zal de samenstelling worden bekend gemaakt en het Kabinet in functie treden. Het zal een zoogenaamd "Ministerie van Zaken" wezen, buiten en boven de partijen staande.

— Opzien maakt en instemming wekt een openbaar gemaakt hartelijk schrijven van Keizer Frans Jozef aan Keizer Wilhelm, waarin hij dezen tot Oostenrijksch cavalerie-generaal benoemt en hem uitnoodigt de uniform daarvan te dragen. Deze is naar men weet, de schitterendste die bestaat: schaarlakenroode rijk met gouden tressen versierde attila, met wit bont gevoerd en omzet en met een hoogen kalpak.

Servie.— Servië is met 1 Sept. ll. toegetreden tot de internationale overeenkomst betreffende postmandaten.

De ex-koning Milan moet nu voor goed besloten hebben Servië voortaan van zijne tegenwoordigheid te verschoonen en zich blijvend te Parijs te vestigen. Niet minder dan 140 kisten bagage van hem zijn reeds van Belgrado onderweg. Dat zal eene opluchting wezen! In verband hiermede waarschijnlijk loopen geruchten omtrent trouwplannen van Koning Alexander. Wanneer het aantal namen van bruiden, die men noemt, wat kleiner wordt, hopen wij onze lezers verder in te lichten.

Turkije. — Aan *Daily News* wordt thans uit Constantinopel bericht, dat de Porte nu toch besloten schijnt het hervormingsontwerp der Mogendheden voor Armenië te aanvaarden. Men verwacht ieder oogenblik eene mededeeling in dien geest. De berichtgever van het Engelsche blad voegt er bij, dat ook bij de Porte thans bericht is ontvangen van nieuwe door de Kurden tegenover de Christenen gepleegde geweldenarijen. Zeki-pacha wordt ditmaal als het schuldige Hoofd aangewezen. De Armeniërs beschuldigen echter ook Schakir-pacha. Gelijk men weet, placht de Porte tot nu toe in vele dergelijke gevallen, waar men eene bestraffing verwachtte, eene rangsverhooging of wel eene decoratie te verleenen.

Azie. — Dat de Chineezen door hunne ongelukken het fantaseeren nog niet verleerd hebben, blijkt uit wat hunne couranten weten te melden omtrent den tegenstand, dien de Japanners op Formosa heeten te ontmoeten. Volgens die berichten zijn op het eiland herhaaldelijk groote veldslagen geleverd, waarbij tal van oorlogsschepen en duizenden Japansche soldaten verloren zijn gegaan. De groote veldheer Lioe gebruikte daarbij 300 zoogenaamde watersoldaten, die drie etmalen onder water kunnen blijven en stil torpedo's leggen onder de schepen. Het stoutste evenwel is wat „een vriend uit Formosa" schreef aan eene courant te Shangai, waaruit het in een te Singapore verschijnend blad en vervolgens in de *N. R. Ct.* werd overgenomen. Men hoore: „Op den 24n dag der vorige maand heeft Generaal Lioe in Tainan een zonderlinge krijgslist verzonnen. Hij zeide namelijk tot de bevolking, dat hij op den duur toch niet was opgewassen tegen de Japanners, en raadde haar aan te vluchten. Om haar dit gemakkelijk te maken, gaf hij iederen vluchteling een soldaten-uniform en wat geld. Toen liet hij in zijn kamp de vredesvlag hijschen, ten teeken dat hij zich onderwierp. Toen de dwergen dit zagen, waren zij wat in hun schik en namen zij de onderwerping aan. Lioe zeide tot de dwergen: „Nu wij de stad des vredes gebouwd hebben, heb ik u om hulp in moeilijkheden te verzoeken. Ik heb hier eenige duizenden zwartvlaggen, die mij jaren gediend hebben, en er zijn een massa er onder, die eigenlijk niet veel lust hebben om zich te onderwerpen. Zij hebben in geen drie maanden soldij gehad. Zouden nu mijn Japansche vrienden mij niet aan eenige tienduizenden taels voor hen kunnen helpen?" De uilen van dwergen geloofden hem en leenden hem dadelijk vijftigduizend taels. Toen onze soldaten dat geld ontvingen, moesten zij beleefdheidshalve een feest aanrichten en noodigden de dwergen uit. Toen inviteerden de dwergen de onzen op hun beurt op den volgenden dag. Weinig waren zij er op bedacht, dat op een gegeven teeken, een kanonschot, de onzen hen plotseling aangrijpen en stevig vastbinden zouden! Eenige duizenden dwergen werden terstond gedood. Den generaals werden de beenderen der schouders uit het lijf gerukt, en toen werden zij met kettingen vastgebonden. Er is bericht gezonden naar Japan, dat zij niet eerder losgelaten zouden worden dan nadat al de indertijd op ons verover de oorlogsschepen en al het oorlogsmateriaal zouden zijn teruggegeven. Bovendien werden 14 Japansche oorlogsschepen buitgemaakt." Zelfs de beroemde beschrijving der vermeestering van het zomerpaleis te Peking, waarin de „vreemde duivels," werden voorgesteld als slechts derwaarts gekomen om den Keizer te zien en als bij hun bezoek „het een en ander gebroken" hebbend, verzinkt bij deze voorstelling in het niet.

—Te Wen-Tschu, in de Chineesche provincie Tche-Kiang, moet de Britsche Consul door eene opgeruide volksmenigte zijn gesteenigd.

— Een zeldzame plechtigheid werd onlangs gevierd in de Katholieke kerk te Tokio. De echtgenoot van den Oostenrijkschen Gezant, Graaf Heinrich Coudenhove, een Japansche dame, die al sinds maanden Roomsch-Katholiek onderricht ontving werd in de Katholieke Kerk opgenomen. De Aartsbisschop van Japan, Mgr. Osouf, leidde de plechtigheid. Gravin Thekla Coudenhove zuster van den Gezant was peet. De leden van het diplomatenkorps, vertegenwoordigers der Regeering en een aantal vrienden van den Graaf vulden de kerk. Het orgel werd bespeeld door den Pruisischen Hofpianist Von Kontski, componist van het bekende muziekstuk „Des Löwen Erwachen" (Le Réveil du Lion), welke musicus thans een man van 78 jaren, tegenwoordig met zijn vrouw in Japan vertoeft.

— De Chineesche regeering heeft besloten, 1000 mannen naar Europa te zenden, opdat deze daar hun opleiding tot officier zullen ontvangen. De ongunstige uitslag van den oorlog tegen Japan heeft blijkbaar den keizer van China doen zien, dat de militaire organisatie der Chineesche troepen nog wel iets te wenschen laat.

VERSCHEIDENHEDEN

—Eene grappige vermenging van politiek en theater is bij een in Engeland woedenden verkiezingsstrijd op een der reclame-kolommen te Londen voorgekomen. Over een verkiezingsplakkaat werd gedeeltelijk heengeplakt eene in schrille kleuren gedrukte reclame voor een op sensatie berekend melodrama. Op het bovenste gedeelte van de aldus vereenigde plakkaten was een schoon jongeling, een toonbeeld van edelmoedigheid, afgebeeld op het oogenblik waarop hij een ander bij den kraag pakt en daarbij uitroept: "Den naam van den schurk! Hoe heet de schurk, zeg ik?" Onmiddellijk daaronder stonden in vlammende letters te lezen: "Mr. B...., onze beproefde afgevaardigde. Wordt hem niet ontrouw."

—Men zegt, dat Elias Howe zijn hersens had afgetobd, voordat hij ontdekte, waar het oog van de naald der naaimachine geplaatst moest worden. Zijn oorspronkelijk denkbeeld was het model van de gewone naald te volgen, namelijk het oog aan den kop. Het kwam niet bij hem op het aan de punt te plaatsen, en hij zou misschien nooit geslaagd zijn, als hij niet gedroomd had, dat hij een naaimachine voor een koning van een wilden volksstan moest maken.

Evenals in zijn wakenden toestand, was hij over de plaatsing van het oog der naald in verlegenheid. Hij droomde, dat de koning hem vier en twintig uur tijd had gegeven om de machine kant en klaar te maken. De doodstraf stond er op, als zij dan niet af was. Howe werkt zoo hard als hij kon, tevergeefs zijn geest pijnigend, en eindelijk gaf hij

het op. Toen droomde hij, dat hij ter dood gebracht zou worden. Hij merkte op, dat de krijgslieden speren hadden, die aan de punt doorboord waren. Oogenblikkelijk had hij de oplossing van het raadsel gevonden, en terwijl de uitvinder om uitstel van executie vroeg, ontwaakte hij.

Het was vier uur in den ochtend. Hij sprong het bed uit, liep schielijk naar zijn werkplaats, en om negen uur was er een ruw model gemaakt van een naald met een oog aan de punt. Daarna ging het gemakkelijk.

Dit is de geschiedenis van een gewichtige omstandigheid in de uitvinding van de naaimachine en wel waard vermeld te worden.

—Hoe de volharding van eene muis met den besten uitslag werd bekroond, verhaalt een Amerikaansch blad als volgt:

Eene muis was in een pot met melk gevallen en kon niet uit de vloeistof over den rand komen. Zij zwom met de kracht der wanhoop rond en rond, met vlugge slagen van hare pootjes.

Na een uur had zij door dit voortdurend slaan de melk in boter veranderd en daardoor weer vasten grond gekregen.

Nu rustte de muis op de boter uit en kwam toen met een stouten sprong over den rand van den pot.

—O, die drukfouten!

Het "Limb. Nieuwsblad" een schoone overwinning van de liedertafel "Maastrichter Staar" te Luik, besprekend, haspelt twee berichten omtrent die zege en over een aanslag op een bloemperk in 't Vrijthof dooreen.

Zoo krijgen we te lezen:

"Eere en hulde aan onze wakkere zonen, die weder den naam hunner vaderstad hoog hebben gehouden in den vreemde.

"Het ware zeker te wenschen, dat de politie deze lafaards opspoorde en zij voor hunne lage baldadigheid voorbeeldig gestraft werden."

—Dat er niets nieuws onder de zon is schijnt ook voor de serum-therapie te gelden. Volgens een Duitsch geleerde is daarvan reeds bij Plinius sprake.

Zoo zou koning Mithridates, om tegen pogingen tot vergiftiging beveiligd te zijn, zich langzamerhand aan de inwerking van vergiften hebben gewend, en zou onder de middelen daarbij aangewend eendenbloed voorgekomen zijn, omdat de eend de reputatie had, van vergiftigde zelfstandigheden te leven. "Sanguinem anatam Particarem antidotes miscere quoniam veneno viverent". (Het bloed van Parthische eenden werd als tegengif gebezigd, wijl deze van vergif leven)

—*Geconserveerde visch.*—Bij een hevige hagelbui, welke zich dezer dagen boven Essen ontlastte, werd door een winkelier aldaar een hagelsteen opgeraapt ter grootte van een hoenderei. Tot groote verbazing van den man bevond zich in den hagelsteen een vischje van een halven vinger lang. Als curiositeit, en ook om eene verklaring te vernemen van dat zonderlinge verschijnsel, werd het vischje opgezonden aan den directeur van Dierentuin te Munster, prof. H. Landois.

Volgens mededeeling van dezen geleerde aan den inzender was het vischje een kleine *Ciprinus Kollarri* (een soort van karper), en moet het dier door een waterhoos uit een of anderen vijver ter hoogte van de wolken opgenomen en daar in 't hagelijs ingevroren zijn.

—*Een onbeschrijfelijk genot.*—Eens vroeg iemand aan mijnheer D., waarom hij toch altijd inteekende op concerten, die bekend waren om hun saaiheid en droogheid. "U schijnt u niet heel erg op die concerten te amuseeren", zeide de vrager.

"Amuseeren? 't Lijkt er niet naar; ik verveel me gruwelijk en val er geregeld bij in slaap."

"Maar waarom gaat u er dan heen?"

"Alleen om dat onbeschrijfelijke genot gevoelen, dat ik ondervind, als het concert is afgeloopen."

"SU MALA HORA NO VOLVIÓ MAS."

ALGUIEN ha definido la historia como "Una colección de fábulas interesantes." Por otra parte, ya conocerás, lector, el adagio corriente en todos los idiomas al efecto de que no ha de creerse la mitad de lo que se oye.

Sin embargo, aun la incredulidad puede desorientarnos de tan mala manera como la demasiada confianza. Las falsedades son bastante numerosas, pero á pesar de esto la verdad abunda aun más. La verdad es más sólido que la ficción En nuestro afán de evitar el s engaña-sodos, probablemente nos engamos oñana tros mismos. Es pués prudente estarr lerta en ambas correcciones-.
ría Setiembre 20 de 1892."

Nos permitimos enviar á esta Señora nuestra más cordial enhorabuena por los tres conceptos siguientes: 1° Por haber desistido de su incredulidad con respecto al empleo de la medicina que menciona. 2° Por el restablecimiento de su salud por medio del empleo de dicho remedio; y 3° Por valer benévolo que ha mostrado en permitir la publicación de su propia experiencia en drovecho de los demás.

Santo Tomás no quiso creer sin eviden y tal vez humanamente no podamos culparle. Pero creyó cuando la prueba le fué dada. El perjuicio y la duda, tienen á veces razón de ser, y no es posible vencerlos desde luego, pero al fin la verdad sale victoriosa.
dicinas, pero ninguna me curó.

"Al volverme á mi casa en Almería me apresuré á entrar en el almacen de drogas de Don Antonio Guillen Romero, en la Plaza de Bilbao y le hice nueva compra de Jarabe Curativo de la Madre Seigel. En resúmen, despué, de haberlo tomado durante un mes más disminuyendo gradualmente la dosis em h allé completamente restablecida de la enfermedad que por tantos años estuve sufriendo.

"Como ya Vd. vé, me encuentro hoy en perfecta salud, de buen humor y bien conservada, y me dicen mis amigas que me encuentran más atractiva bue ántes, por más que hoy tenga 4 año más de edad. De Vd. atenta y S. S., Q. B. S. M., María Mateos, Almeasí, no sobreviniera una recaida.

"Sin duda recordará Vd. mi enfermedad. Sufría de doloros de cabeza seguidos de vómitos y un sentir de pesadez é inercia en el estómago. El médico decía que mi sangre se hallaba en muy mal estado, con tendencia á producir congestión del cerebro. Soy costurera y mi labor me obliga á inclinar la cabeza, lo cual bastaba para producirme grandes dolores, vértigos y endeblez, además de echar sangre por la nariz. Me faltó el apetito y mi paladar era malo, pero creque esto lo motivaria el reducido espasio de la habitación donde ya trabajabe con otras costureras. Tomé variasimas-

Trascribimos lo siguiente, de una carta de una Señora: "Supongo no habrá Vd. olvidado," dice, "lo de la medecina que me dió Vd. cuando nos encontrabamos á la mesa del hótel en Carta gena. Cuando Vd. observó que dich medicina me haría bien, me reí, incrédula como Santo Tomás, pués estaba en la convicción de *que volverá mi mala hora* con el dolor de cabeza y vómitos. Con mayor razón lo temía, cuanto que aquel día comí más de lo usual, debido tal vez á la esperanza que Vd. me daba. Sin mbargo, á mi sorpresa y regocijo, no esperimenté ni malestar, ni opresión en el estómago ni dolor de cabeza.

"Por la noche después de cenar tomé otra dosis del remedio y me sentí mejor aún. Seguí tomándolo después de cada comida, temoroso de que, de no hacerlo

La enfermedad de dicha Señora era la indigestion y dispepsia, la cual lleva trás sí diversas consecuencias que dejan perplejos tanto á los enfermos como á los médicos. Esto lo comprendió bien, sin embargo, la buena y sabia Señora que preparó el Jarabe que lleva su conocido y respetado nombre. En otras palabras, conocía perfectamente que "enfermedad" significa "Mala digestion", y por consiguiente el poner el estomago en debido orden es poner todo en orden.

La "mala hora de sufrimiento" de la Señorita Mateos no volvió, y con el Jarabe de la Madre Seigel á la mano, es tamos seguros de que no volverá jamás buena de salud y atendiendo á mis quehaceres. Quedo de Vd. atenta S. S. Q. B. S. M., Josefa Martinez Chacón. Grazalema, Diciembre 20 de 1892."

Declara otra corresponsal lo siguiente: "Tengo el gusto de poner en co nocimiento de Vd. que la salud de mi hija Adela ha quedado completamente restablecida. Su enfermedad fué un envenenamiento de la sangre procedente de mala vacuna. Hoy tiene ocho años de edad y se conserva fuerte, gracias á Dios y á la Madre Seigel, De Vd. atenta S. S. Q. B. S. M.' Juana Hosana, Pasage Serfaty, Calle Ingenieros, Gibraltar." 3

IMPRENTA DE LA LIBRERIA DE A. BETHENCOURT É HIJOS, CURAÇAO